

BØN I MØRKET
ASGER BAUNSBÆK-JENSEN

ALFA

“Han meente at det at bede er at tale;
han lærte at det at bede er at tie, men at høre.
Og saaledes er det: at bede er ikke at høre sig selv tale,
men er at komme til at tie, og at blive ved at tie,
at bie, til den Bedende hører Gud.”

*Søren Kierkegaard, Lilien paa Marken og
Fuglen under Himlen (1849)*

Til Annette og Jesper

Asger Baunsbak-Jensen

Bøn i mørket

ALFA

Bøn i mørket
Asger Baunbak-Jensen

© Forfatteren og Forlaget Alfa

1. oplag 2009

ISBN 978-87-91191-64-0

Sats og omslag: Tina D. Laursen
Omslagsfoto: Nicky Bonne

Teksten s. 34 er hentet fra Bibelen i autoriseret oversættelse af 1931/48,
og den gengives efter tilladelse fra Det Danske Bibelselskab.

© Det Danske Bibelselskab 1948.

Udgivet med støtte fra
Helle Mau Jensen
og Døtres Fond
samt VELUX Fonden

Forlaget Alfa
Frederiksberg Allé 10
1820 Frederiksberg C
www.forlagetalfa.dk

Indhold

Til to venner.....	7
1 Guds tillid.....	11
2 Mit stilhedspunkt	17
3 Bønnens modstand.....	21
4 Det tavse sprog.....	27
5 En kristens bøn	31
6 Fader vor, du som er i Himlene.....	35
7 Helliget werde dit navn.....	41
8 Komme dit rige	45
9 Ske din vilje.....	51
10 Giv os i dag vort daglige brød.....	55
11 Forlad os vor skyld.....	59
12 Som også vi forlader vore skyldnere	63
13 Led os ikke i fristelse	69
14 Frels os fra det onde	73
15 Bøn i mørke	77
16 Glæden.....	81
17 Lykke.....	83
18 Den stilhed, Gud skænker	85
19 Gudstjeneste	89
20 Fordybelsen.....	93
21 Det unikke øjeblik.....	97
22 At elske	101
23 Bøn under ulykke	105
24 Guds mysterium.....	107
25 Tålmodighed	111
26 Guds hukommelse	115

Til to venner

To af mine allernærmeste venner, med hvem jeg aldrig har drøftet religiøse spørgsmål, har et par gange nærmet sig emnet med en nysgerrighed, jeg ikke kan overhøre. “Hvad er det, det religiøse liv betyder for dig?”

Vi taler altid sammen i en vid fortrolighedsramme, men alligevel er jeg gledet af på deres spørgsmål. Jeg har udsat denne samtale. Kan man i dag regne med at blive forstået, når man bevæger sig ind på det dybt personlige plan, hvor gudsforholdet eksisterer? Hvordan forbinder jeg hverdagsliv og mange udadvendte arbejdsopgaver med det indre behov for fordybelse? Det er blevet min erfaring, at hvis jeg overhører indadvendthedens krav om stilhed, havner jeg i rastløshed og følelsen af overanstrengelse.

I min døgnrytme har jeg indbygget tid til meditation og bøn. På en bestemt tid i et bestemt tidsrum

trækker jeg mig tilbage. Meditationen tømmer mig for anstrengende bekymringer og tanker om alt det, jeg vanskeligt kan nå.

I min meditation indgår bøn til Gud. Det er i erkendelsen af, at det irrationelle i tilværelsen er ligeså virkeligt som det rationelle, at jeg føler mig som helt menneske.

I denne bogs afsnit gør jeg forsøg på at tale om noget, som er det mest private. Jeg gør det for at komme mine venner i møde og forklare dem om, hvilken rolle det religiøse liv spiller for mig. Jeg skriver i håb om, at de vil fortsætte med at spørge, så samtalen kan brede sig ud på deres betingelser.

1 Guds tillid

Gud har tillid til mennesket. Dermed begynder det hele. Tillid forudsætter gensidighed. Den viser sig i bøn. Tillid går, som kærlighed, to veje, ellers eksisterer den ikke i virkeligheden. Det er således et personligt forhold, jeg har til Gud, og i bøn udtrykker jeg mig til Skaberen selv, til opretholderen af alt liv.

Jeg har tillid til, at Gud hører mig. Jeg mærker Guds tillid til mig. I mine mest åbne perioder hænder det største: Jeg kan høre Guds stemme. Hvis jeg i min bøn takker for det store, rige liv, jeg har haft, retter han det til et *har*. Ikke en fortid men en nutid. Det giver også denne nye dag perspektiv.

Jeg vil atter møde mennesker, som har tillid til mig. Tillid og forventning. Der vil være folk i telefonen, eller de vil sidde her over for mig. Jeg ser det andet menneskes blik, jeg hører dets stemme. Tilliden er der, eller den skabes. Det største er ikke at tale men

at lytte, for det er i den proces, tillid vokser frem og bliver til tryghed.

Mennesket er så meget mere end forstand, drifter og lyst. Det længes efter det, som skaber mening, og det stræber efter noget, der er absolut uafhængigt af mennesket selv. Det sker alt sammen i følelsen, i ånd. Og uden dette oplever man et eksistentielt tomrum, en afgrundsdyb meningsløshed. Stilhed og tålmodighed er grundstoffer i bøn.

Jeg vover at kalde mig *et religiøst menneske*. Der var for mig tidligt et grundlæggende behov, som måtte tilgodeses, som ikke kunne overhøres. Det følte som et kvantespring, da jeg overbevistes om, at Gud er i det uendelige, og at Gud ikke lader sig forstå på linje med noget andet. Det var svært at acceptere, at Gud ikke lader sig beskrive, for jeg *ville* rumme Gud i mine forestillinger.

Vi er skabt med en søgen efter det, der ligger uden for vor fatteevne og begrebsverden. Det er ikke nok for os, det, der lader sig forklare. Meningen med tilværelsen driver os ud over kanten af det, der lader

sig forklare.

Hvilke kræfter bestemmer tilværelsen? Vi må gå bag det rationelle forhæng for at få adgang til det dybeste, som tingene afhænger af. Gud og djævel. Det gode og

det onde. Jeg har i de senere år været meget optaget af mødet med den ortodokse kristendom. Ifølge den er

Mennesket er så meget mere end forstand, drifter og lyst

der tre former for vilje i mennesket: Guds, Djævelens og menneskets egen. Man skal have øje for alle tre kræfter i livet.

Djævelen er lettere at få øje på end Gud. Min egen vilje kan jeg komme til at overse. Djævlesplinten i den. Jeg behøver ikke at udmale dette. Enhver kan ved at se ind i sig selv få øje på det djævelske i egenviljen.

Men hvad så med Gud?

Gud kan næppe opfanges uden en indsats, uden en koncentreret optagethed. Gud er således med i min døgnrytme, og jeg har en systematisk tilgang til det

religiøse, hvor der er afsat fast tid til meditativ bøn. Der er oparbejdet i mig et behov for at finde stilhed til bøn. Stilhed er forudsætning for alt religiøst liv. Det er i det spirituelle, det åndelige, et menneske møder Gud,

Stilhed og tålmodighed er grundstoffer i bøn

og dette spirituelle skal gøres lige så virkeligt som alt det, vi arbejder med på et rationelt plan. I

bøn, og det, vi benævner tro, forvandles et menneske. Ikke ved at det gøres bedre – man kan ikke kvalificere sig – men der kommer i en glidende strøm en kilde til ro, et hvilepunkt, som livet gror af.

Gud kan ikke beskrives, men Gud *kan* erkendes.

Jeg føler, jeg er af Guds slægt. Der er et punkt mellem ham og mig, hvor vi er ens. Det drejer sig om at komme til erkendelse af det. Gud er hellig, altomfattende, den, der skaber. Gud er anderledes end alt andet, vi forholder os til. Jeg er skabt af Gud, deraf ligheden. Der skal dristighed til for at tro Gud som den indsigtfulde i alt og dermed den, der kender

mig bedre, end jeg kender mig selv. Gud kender min skæbne. Den erkendelse er af uendelig værdi, for deri ligger opfattelsen af, at det, der er Djævelen i mig, og som jeg ikke erkender, er kendt af Gud. Deraf udspringer min tro på tilgivelse som mulighed.

Bøn er en krævende øvelse, men den skal danne ramme om alt, hvad der hænder: Liv og død, glæde og sorg, forventning og bekymring. Den omfatter alle, der står mig nær, enhver, der er afhængig af mig. Bøn finder sted i et indre rum, dér, hvor andre mennesker ikke har adgang. Den er derfor det mest personlige, jeg ejer. I meditation skal jeg frisætte min glæde, min bekymring, min angst. Der ligger en stor befrielse i at betragte kærlighed som Guds gave til mennesker. Kærlighed og tillid.